

The Effect of Performance on Creative Dramatic Activities of Winifred Ward and Brian Way Towards Nonassertive Behavior of Mathayomsuksa 6 Students at Wat Song-Tam School in Phrapradaeng District, Samutprakarn Provice¹

Vishidchai Sinpipat²
Waythaneer Greethong³
Pasana Chularut⁴

Received: June 14, 2012

Accepted: July 12, 2012

Abstract

This research aims to compare the nonassertive behaviors of students occurred before and after receiving the practices of creative drama activities, to compare the nonassertive behaviors of the students before and after receiving the supply of information, and to compare the nonassertive behaviors of between the students who received the practices of creative drama activities and those who received the supply of information. The samples were 20 nonassertive Mathayom Suksa VI students from Wat Song-tam School, Phrapradaeng District, Samut Prakan Province, in the academic year 2009. The samples underwent a program on the practices of creative drama activities and a program on the supply of information. The statistics used in the data analysis were median and standard deviation. The research results reveal that 1) the students' nonassertive behaviors decreased after receiving the practices of creative drama activities at the statistical significance level of .01. 2) Having supplied with information, the nonassertive behaviors statistically significantly decreased at the .01 level; and 3) the students who were taught the creative drama activities showed more decrease in assertive behaviors than those who were supplied with information at the .01 level of significance.

Keywords: effect of activity practices, creative drama, nonassertive behaviors

¹ Thesis for the Master Degree in Educational Psychology, Faculty of Education, Srinakharinwirot University

² Graduate Student, Master degree in Educational Psychology, Faculty of Education, Srinakharinwirot University
E-mail: Vishidchay_alfa@yahoo.com, Tel.668-0612-2112

³ Associate Professor in Educational Psychology, Faculty of Education, Srinakharinwirot University

⁴ Lecturer in Educational Psychology, Faculty of Education, Srinakharinwirot University

ผลของการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ตามแนวคิดของวินิเฟร็ด วาร์ด และไบรอัน เวย์
ที่มีต่อพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ¹

วิชิตชัย ศิลพิพัฒน์²

เวธนี กรีทอง³

พาสนา จุลรัตน์⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ เปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ และเปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์กับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออก จำนวน 20 คน ใช้แบบประเมินการไม่กล้าแสดงออก แบบบันทึกการไม่กล้าแสดงออก โปรแกรมการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ และโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ และใช้สถิติวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ นักเรียนมีพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) หลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ นักเรียนมีพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละคร สร้างสรรค์มีพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกลดลงมากกว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

คำสำคัญ: ผลของการฝึกกิจกรรม ละครสร้างสรรค์ พฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออก

¹ ปริญญาโทระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: Vishidchay_alfa@yahoo.com, โทร.080-612-2112

³ รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁴ อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความเป็นมาและความสำคัญปัญหา

ปัจจุบันการจัดการศึกษามุ่งเน้นเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ มีคุณลักษณะมองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี และมีทักษะสำหรับสังคมยุคใหม่ โดยยึดการเรียนรู้ตามแนวการสร้างองค์ความรู้ ความสามารถด้วยตนเอง ด้วยวิธีการเรียน การสอนที่ส่งเสริม สนับสนุน และสร้างบรรยากาศให้เด็กเกิดความคิดอย่างอิสระ กล้าเสนอความคิดเห็น กล้าแสดงออก กล้าวิพากษ์ วิचारณ์ และแสดงเหตุผล ซึ่งการสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้เด็กได้สำรวจ และค้นคว้าด้วยตนเอง จนเกิดการพัฒนาความคิด และมีทักษะทางสังคม สามารถคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาได้จริง (กรมวิชาการ, 2541: 38)

ละครเป็นศาสตร์ที่ต้องใช้ร่างกายในการแสดงออก เพื่อให้ผู้ชมทราบถึงสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมาผ่านร่างกาย ความคิด การพูดที่เหมาะสมอันส่งผลดีต่อสุขภาพจิต และสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน ปัจจุบันในโรงเรียนหลาย ๆ แห่ง ทั้งในประเทศและต่างประเทศได้นำละครเข้ามาใช้เพื่อพัฒนาเด็กให้กล้าแสดงออกเกิดความมั่นใจ จินตนาการ และสร้างสรรค์ผลงานร่วมกับกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาบุคคลเพื่อพัฒนาประเทศ หากเด็กนักเรียน มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกแล้วจะเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการปรับตัวทางสังคม และปัญหาทางการเรียน

จากการที่ผู้วิจัยมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ มีความคุ้นเคยกับเยาวชนในอำเภอพระประแดงและสังเกตว่า เยาวชนในอำเภอมักมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกน้อยกว่าเยาวชนในกรุงเทพฯ และจากการสัมภาษณ์อาจารย์แนะแนว โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง ซึ่งเป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน และการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยใช้แบบสอบถาม ปลายเปิด จำนวน 2

ข้อ สอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 32, 33 และ 35 คน ตามลำดับ มีปัญหาด้านพฤติกรรม จำนวน 12, 19 และ 20 คน ตามลำดับ ไม่กล้าและกลัวที่จะพูดหน้าชั้นเรียน ไม่มั่นใจในตนเอง และไม่มีกิจกรรมให้แสดงออก

จากผลการสำรวจดังกล่าวที่พบว่า พฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกเป็นปัญหาที่สำคัญและพบมากที่สุดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้น เพื่อเป็นการพัฒนา การใช้ละครสร้างสรรค์เป็นวิธีการที่ช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ที่จะกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น และสามารถแสดงออกได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ดังที่ พรรัตน์ ดำรุง (2547: 11) กล่าวว่า ละครทุกรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษาในทุกระดับตั้งแต่ในระดับโรงเรียนจนถึงมหาวิทยาลัย ละครประเภทนี้ ได้แก่ ละครสร้างสรรค์ ละครที่ใช้เป็นสื่อการสอนและการแสดงออกของเยาวชน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ วินิเฟร็ด วาร์ด และ ไบรอัน เวย์ ที่มีต่อพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

วัตถุประสงค์การวิจัย

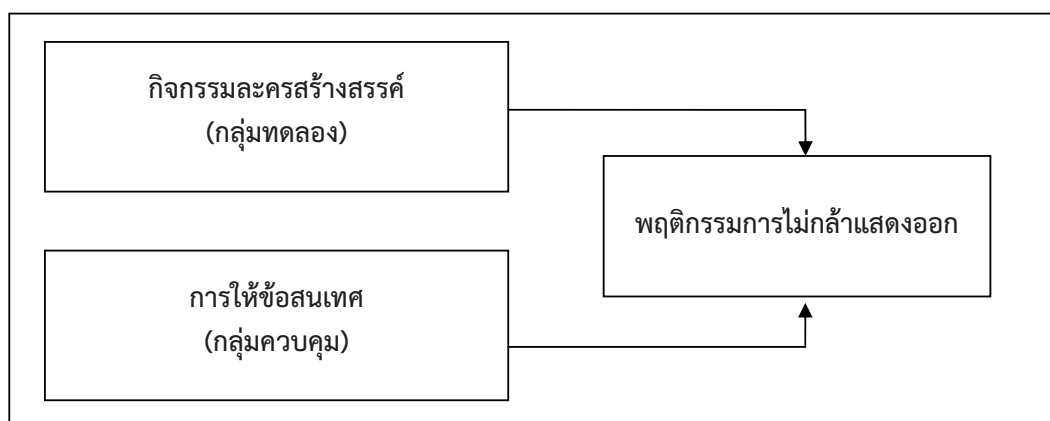
1. เพื่อเปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์
2. เพื่อเปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์กับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเทคนิคของกิจกรรมละครสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ วินิเฟร็ด วาร์ด (Winifred, Ward) และ ไบรอัน เวย์ (Brian, Way) ดังที่ ปารีชาติ จึงวิวัฒนาภรณ์ (2545: 37; อ้างอิงจาก Winifred, Ward, 1930) โดยกระบวนการ พัฒนาทักษะของ เวย์ มีอยู่ 7 ประการ

ได้แก่ 1) สมาธิ 2) ประสาทสัมผัส 3) จินตนาการ 4) การใช้ร่างกาย 5) การพูด 6) อารมณ์ และ 7) สติปัญญา ซึ่งเชื่อว่า มนุษย์สามารถพัฒนาทักษะเหล่านี้ไปพร้อม ๆ กันหลาย ๆ ด้าน หรืออาจจะพัฒนาไปที่ละด้านก็ได้ แต่ไม่จำเป็นต้องฝึกจากลำดับ พัฒนามนุษย์มากกว่าที่จะสนใจในเรื่องของการฝึกหรือทักษะฝีมือของผู้เรียน เน้น

ให้ผู้สอนทำกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้รู้จักตนเอง รู้จักผู้อื่น และรู้จักโลกรอบ ๆ ตัวเขา ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากกิจกรรมแสดงละครได้ทันที แล้วแต่ผู้นำกิจกรรมว่าจะมุ่งเน้นพัฒนาทักษะด้านใดของผู้เรียน ดังภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ มีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 220 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออก จำนวน 20 คน ที่ได้มาจากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดและนำมาทำการสุ่มอย่างง่าย

เพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบประเมินการไม่กล้าแสดงออก 1 ฉบับ แบบบันทึกการไม่กล้าแสดงออก 1 ฉบับ โปรแกรมการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในกลุ่มทดลอง และโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะในกลุ่มควบคุม

แบบแผนการทดลอง การศึกษาครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ ABA (ABA Reversal Design) แบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ 1) A₁ ระยะเสถียรฐาน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 1 – 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มในสภาพการเรียนรู้ปกติ ที่ยังไม่มีการฝึกและให้สิ่งใด 2) B ระยะทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 3 – 8 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ และกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ และ 3) A₂

ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 9 – 10 เพื่อเปรียบเทียบการทดลองที่มีต่อพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกของนักเรียน สังเกตและบันทึก พฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียน ทั้งสอง กลุ่ม ในสภาพการเรียนปกติ ที่ไม่ได้มีการฝึกกิจกรรม ละครสร้างสรรค์กับกลุ่มทดลอง และการให้ข้อเสนอเทศ กับกลุ่มควบคุม

การดำเนินการทดลอง ระยะที่ 1 สังเกตและ บันทึกพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกของนักเรียน ทั้งสองกลุ่มในสภาพการเรียนปกติ ระหว่างวันที่ 7 - 18 ธันวาคม 2552 ระยะที่ 2 กลุ่มทดลองใช้โปรแกรมการ ฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที สังเกตและบันทึกพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออก ของนักเรียนในสภาพการเรียนปกติ โดยใช้การสังเกต แบบสุ่มเหตุการณ์ และนำผลการบันทึกพฤติกรรมไปหา ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างวันที่ 4 มกราคม ถึง 10 กุมภาพันธ์ 2553 กลุ่มควบคุมใช้โปรแกรมการให้ ข้อเสนอเทศสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที สังเกตและ บันทึกพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกของนักเรียน ในสภาพการเรียนปกติ โดยใช้การสังเกตแบบสุ่ม

เหตุการณ์ และนำผลการบันทึกพฤติกรรมไปหา ค่า สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ระหว่างวันที่ 5 มกราคม ถึง 11 กุมภาพันธ์ 2553 ระยะที่ 3 สังเกตและบันทึก พฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ในสภาพการเรียนปกติ และนำผลการบันทึกพฤติกรรม ไปหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน คือ การ วิเคราะห์ทดสอบค่าที่แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent sample)

ผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรม ละครสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการให้ ข้อเสนอเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยแสดงไว้ดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการฝึกกิจกรรม ละครสร้างสรรค์ (กลุ่มทดลอง) กับการให้ข้อเสนอเทศ (กลุ่มควบคุม)

ผลการวิจัยข้อที่	กลุ่ม	N	\bar{X}	S	ΣD	ΣD^2	t
1.กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	10	30.10	0.74	212	4,508	54.537**
	หลังทดลอง	10	8.90	1.85			
2.กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	10	30.40	0.84	104	1,108	19.202**
	หลังทดลอง	10	20.00	1.63			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึก กิจกรรมละครสร้างสรรค์มีพฤติกรรม การไม่กล้า แสดงออกลดลงมากกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับ

การให้ข้อเสนอเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยแสดงไว้ดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมละคร
สร้างสรรค์ในกลุ่มทดลอง กับการให้ข้อเสนอแนะในกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัย(ข้อ)	กลุ่ม	N	\bar{X}_{diff}	S_{diff}	t
3	ทดลอง	10	21.20	1.23	14.212**
	ควบคุม	10	10.40	1.71	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

1. ตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงมากขึ้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2. ตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้ข้อเสนอแนะ ทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงมากขึ้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์มีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงมากกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงมากกว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะจึงสรุปได้ว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ตามสมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้ใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังที่ สุนันท์ จันทรทิพย์ (2530: 11) กล่าวว่า ละครสร้างสรรค์ทำให้เด็กมีอิสระในการคิด (Free

thinking) ทำให้เด็กมีอิสระในการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของเขา (Self - expression) เด็กจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยไม่ต้องกลัวผิด ตามจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ และทำให้เด็กมีลักษณะเฉพาะคนแตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ ภรณ์ คุรุรัตน์ (2523: 5) ที่กล่าวว่า กิจกรรมละครสร้างสรรค์นั้นเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด จินตนาการ ภาษา ความเชื่อมั่นในตนเอง มีการทำงานอย่างอิสระ ช่วยส่งเสริมให้เกิดการทำงานกิจกรรมร่วมกัน มีความเข้าใจในบทบาท และความรู้สึกของบุคคลในสังคมดีขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึก และอารมณ์ ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีลักษณะการพูดที่ดี และทำให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน

2. ตามสมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์ไม่กล้าแสดงออกลดลงหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เพราะการให้ข้อเสนอแนะนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เรียนยังไม่รู้และเข้าใจชัดเจน ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง และยังเปิดโอกาสให้มีการซักถามปัญหาต่าง ๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ได้รับข้อมูลต่าง ๆ ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2521: 12-13) สอดคล้องกับ ผกา บุญเรือง (2528: 23) ซึ่งกล่าวว่า การให้ข้อเสนอแนะมีวัตถุประสงค์ให้ผู้รับข่าวสารได้รับรู้ และเข้าใจเนื้อหา เพื่อมาประกอบการตัดสินใจวางแผนในอนาคตได้ และ อัจฉราภรณ์ สุขุมะ (2546: 58) ที่ศึกษาผลของการฝึก

พฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่พบว่า นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ตามสมมติฐานในข้อที่ 3 นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ มีพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกลดลงมากกว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เพราะการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ วินีเฟร็ด วาร์ด และ ไบรอัน เวย์ มีการดำเนินการฝึกอย่างเป็นลำดับขั้นตอนและมีการใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกกิจกรรม อันได้แก่ การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การใช้จินตนาการ การใช้ความคิดสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวสร้างสรรค์ การใช้ทำใบ้ การพูดต้นสด และการแสดงแบบพูดต้นสด ซึ่งเป็นเทคนิคที่ทำให้นักเรียนมีความสนใจ เกิดความสนุกสนาน เกิดความกระตือรือร้นมากกว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ดังที่ ภรณ์ คุรุรัตน์ (2523: 77) กล่าวว่า กิจกรรมละครสร้างสรรค์ ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการมีความคิดริเริ่ม มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักปรับตัว มีความเป็นผู้นำ ผู้ตาม และวินัยในตนเอง เกิดพัฒนาการทางอารมณ์เมื่อได้รับประสบการณ์ในด้านความเห็นใจ ความเข้าใจในบุคคลต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาเรื่องและการแสดง ซึ่งนำไปสู่การใช้เหตุผลในการตัดสินใจแทนการใช้อารมณ์ เกิดพัฒนาการทางสติปัญญา ที่จากการฝึกสังเกต การรับรู้ การตื่นตัว การสร้างความสนใจในการใช้ภาษา ทำให้การเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ได้ผลยิ่งขึ้น มีทักษะในการเคลื่อนไหว การทรงตัว การวางท่าทาง การใช้คำพูดที่ดีขึ้น เป็นผลให้มีบุคลิกภาพดีขึ้น และทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างครูกับนักเรียนดีขึ้น โดยการสร้างความไว้วางใจ ความเคารพ และความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา เขม

มณี (2522: 7) ที่กล่าวว่า ประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมกระทำกิจกรรม ส่งเสริมการวิเคราะห์ความรู้สึกรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนพฤติกรรมและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. ผู้ที่จะใช้โปรแกรมการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ ควรศึกษาวัตถุประสงค์ ลำดับขั้นตอน และเทคนิคต่าง ๆ ให้เข้าใจ และควรที่จะมีประสบการณ์ทักษะ บุคลิกภาพที่คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง ว่องไว สามารถที่จะโน้มน้าว หรือกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดลองสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา และมีความสามารถ ในการสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการทดลอง

2. การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกลดลง ดังนั้น ควรมีการอบรมครูผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ให้มีความชำนาญ มีความรู้ ความเข้าใจ เพื่อนำการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนให้ลดลงมากขึ้น

3. ควรมีการติดตามผลการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกในระยะยาวว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หลังจากการทดลองแล้ว 1 เดือน 2 เดือน และ 6 เดือน เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมละครสร้างสรรค์มีความคงทนของการลดพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกมากน้อยเพียงใด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเทคนิคทางจิตวิทยาอื่น ๆ ร่วมด้วย ที่สามารถลดพฤติกรรมการไม่กล้าแสดงออกได้ เช่น การใช้เทคนิคแม่แบบ และบทบาทสมมติ เป็นต้น

2. ควรทำการทดลองในการฝึกกิจกรรมละคร
สร้างสรรค์ เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออกกับตัว
แปรอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว ความคิดสร้างสรรค์
เป็นต้น

3. ควรนำการทดลองในการฝึกกิจกรรมละคร
สร้างสรรค์เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออกไปใช้
ในนักเรียนระดับอื่น ๆ เช่น ประถมศึกษา มัธยมศึกษา
ตอนต้น และอุดมศึกษา เป็นต้น

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน
จังหวัดนครปฐม. ปริญญาโท กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กองสำนักงานการศึกษากรุงเทพฯ. (2541).
*สภาพความเป็นประชาธิปไตยในโรงเรียน
ประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร.*
กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- คมเพชร ฉัตรศุกกุล. (2521). *บริการสนเทศ.*
กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิตนา แชมมณี. (2522). *กลุ่มสัมพันธ์: ทฤษฎีและแนว
ปฏิบัติ.* โครงการเผยแพร่การสอนกลุ่มสัมพันธ์.
กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ผกา บุญเรือง. (2528). *การจัดและการให้บริการ
สนเทศ.* ชลบุรี: ภาควิชาการแนะแนวและจิต
วิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภรณ์ คุรุรัตน์. (2523). *เด็กก่อนวัยเรียน เรียนรู้อะไร
อย่างไร.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์
เด็กหญิงปากเกร็ด.
- พรรัตน์ ดำรุง. (2547). *การละครสำหรับเยาวชน.*
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุนันทิ์ จันทร์ทิพย์. (2530). *ละครสร้างสรรค์.*
ขอนแก่น: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.
- อัจฉราภรณ์ สุขุมะ. (2546). *ผลของการฝึกพฤติกรรม
ที่เหมาะสมที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่ง*